Mărturisire publică antiecumenistă a părintelui Caius Negrea împotriva „săptămânii de rugăciune comună pentru unitatea creștinilor” în Episcopia Caransebeșului

Preasfinţiei Sale Lucian,

Episcopul Caransebeșului

Subsemnatul, preot Caius Negrea, slujitor la Asezamantul Eclesial Social ” Intrarea in Biserica a Maicii Domnului ” din Bocsa, Caras-Severin.

Cu mâhnire şi multă îngrijorare, constatăm o înstrăinare a multora dintre slujitorii Bisericii noastre – preoți și ierarhi – de la fundamentul eclesiologiei ortodoxe, reprezentat de mesajul Evangheliei lui Hristos şi aşa cum a fost receptat de Sfinții Părinți și predanisit nouă prin învățăturile lor, respectiv prin hotărârile Sfintelor Sinoade (locale şi ecumenice) şi prin Sfintele Canoane, privitor la care Sfântul

Ioan Gură de Aur afirma că *sunt cârma Bisericii lui Hristos*.

În concret, deşi nu e un fenomen recent, observăm că, mai ales începând din ianuarie 2021, în Eparhia Caransebeșului, și nu numai, are loc anual așa-zisa ,,săptămână de rugăciune pentru unitatea creștinilor", la care participă episcopul ortodox al locului, episcopul romano și cel greco-catolic, împreună cu preoții lor, dar și aparţinători ai confesiunilor participante, fapt posibil printr-un păgubos „minimalism dogmatic". Sfântul Ciprian al Cartaginei ar caracteriza această stranie obişnuinţă prin cuvinte deosebit de sugestive: *„obiceiul fără adevăr este o veche amăgire"*. În ce mă priveşte, nu doresc să fiu călcător cu bună știință al Sfintelor Canoane, care poruncesc:

– *,,Nu se cuvine nimănui să se roage împreună cu ereticii sau schismaticii"* (Canonul 33 Laodiceea – Concordanţă: Can. 10, 45, 46, 64 Ap.; 19 I Ec.; 7 II Ec; 2, 4 III Ec.; 11, 95 Trul.; 6, 7, 8, 10, 14, 31,32, 34 Laodiceea; 1, 47 Sf. Vasile cel Mare; 9 Tim. Alex.);

– *„Episcopul, preotul sau diaconul care s-a rugat numai împreună cu ereticii să fie afurisit, iar dacă le-a permis acestora să săvârșească ceva precum unor clerici, să fie caterisit"* (Canonului 45 Apostolic) (Concordanţă: Canoanele 10, 46 şi 64 Ap.; 2 şi 4 III Ec.; 6, 9, 32, 33, 34 şi 37 Laodiceea,; 9 Timotei al Alexandriei);

– *„[…] să nu fie permis cuiva să fie în comuniune cu cei excomunicați […]. Iar dacă vreunul dintre episcopi sau dintre preoți, sau dintre diaconi, sau unul dintre cei care fac parte din din canon (catalogul clericilor) ar fi descoperit că are comuniune cu cei excomunicați, să fie şi el excomunicat, ca unul care tulbură canonul bisericesc"* (Canonul 2 al Sinodului din Antiohia).

Totodată, nu doresc să nesocotesc învăţăturile şi poveţele clare ale Sfinţilor Părinţi privitoare la Biserică şi relaţiile cu heterodocşii, adică la eretici:

– Sfinţii Părinţi au crezut că ,,Biserica lui Hristos este una, deoarece Mantuitorul a întemeiat o singură Biserică (*Matei*, 16, 18), nu mai multe, pentru că Biserica are un singur Cap, pe Iisus Hristos, ea fiind înfăţişată ca o singură Mireasă a lui Hristos" (*Efeseni*, 5, 27), ca o casă a lui Dumnezeu şi a lui Hristos (*Evrei*, 3, 6 şi 10, 27), ca un trup unic a lui Hristos (*Romani*, 12, 5), ca o singură turmă (*Ioan*, 10,16; 21,15).

– După Sfinţii Părinţi, erezia înseamnă *„a te abate în vreuna dintre dogmele*

privitoare la dreapta noastră credinţă” (Sfântul Simeon Noul Teolog, *Cateheza 32*, 49-51). Sfântul Vasile cel Mare afirmă că Sfinţii Părinţi i-au numit eretici *„pe cei care s-au rupt şi s-au înstrăinat cu totul de credinţă”* (Canonul 1). Iar pricinile apariţiei ereziilor purced din faptul că nu iubim, pe cât se cuvine, pe Dumnezeu şi pe aproapele (Ioan Moshu, *Limonariul (Livada duhovnicească)*, 74). Prin urmare, „este eretic şi se supune legilor rânduite împotriva ereticilor cel care se abate, chiar şi cu puţin, de la credinţa ortodoxă” (Sfântul Fotie cel Mare, *Sintagma Canoanelor*, XII, cap. 2).

Înşir, în acest sens, şi alte referinţe patristice remarcabile:

(1) Sfântul Ioan Gura de Aur, *Cuvânt despre proorocii mincinoşi şi despre învăţătorii mincinoşi şi despre ereticii fără de Dumnezeu* , 9 „[…] adesori v-am pomenit de lipsiţii de Dumnezeu eretici şi vă rog şi acum, să nu le faceţi vreun pogorământ în vreun lucru, nici în mâncăruri, sau în băutură, sau în prietenie, sau prin legături cu ei, sau prin dragoste, sau prin împăciuire. Căci cel înșelat în acestea şi care face pogorământ faţă de ei se face pe sine străin de Biserica sobornicească”);

(2) ereticii sunt „vrăjmaşii Bisericii Sobornicești” (Sfântul Atanasie cel Mare, *Cuvant apologetic II*, 77, 5. Cf. Sfântul Atanasie cel Mare, *Împotriva arienilor*, I, 2);

(3) „duşmanii Bisericii” (Sfântul Vasile cel Mare, *Epistola 126*, 3 – PG, 32, 553 A);

(4) „erezia… desparte de Biserică” (Sfântul Grigorie al Nisei, Contra lui Eunomie, IV); „Erezia îl desparte pe orice om de Biserică” (*Şedinta I a Sinodului VII Ecumenic*);

(5) cugetul rău-credincios îi scoate pe eretici afară din „trupul Bisericii” (Sfântul Epifanie al Salaminei, *Panarion*, XLVIII, 11),

(6) „înstrăinându-i şi de Dumnezeu, şi de Biserica Sobornicească” (Sfântul Grigorie Teologul, Epistola 102). Şi aceasta pentru că „toţi ereticii adună pentru rătăcirea lor dovezi din Scriptura cea de Dumnezeuninsuflată, strâmbând, prin înţelesurile lor rele, cele grăite drept de Duhul Sfânt” (Sf. Chiril al Alexandriei, *Epistola 39*), făcându-se „lucrători vicleni” (*2 Corinteni*, 11, 13).

Deşi poate părea foarte aspră sau, oricum, radicală, această poziţie a Părinţilor

Bisericii faţă de erezie şi eretici („copiii cei risipiţi ai lui Dumnezeu”) nu este lipsită de dragoste, dar este străină de mincinosul şi făţarnicul „iubirism” new-age-ist, potrivnic Iubirii împletite cu Adevărul, împotriva adevăratei iubiri, care nu ascunde înşelarea şi minciuna, ci le denunţă, pentru a-i păzi mai dinainte pe credincioşi. Biserica învaţă că orice *„lucrare a dragostei”,* care aduce, în final, pierderea mântuirii sufletului nu este de la Hristos, ci de la diavol. Cu privire la acestea, Sfântul Ioan Gură de Aur ne povăţuieşte: *„Dacă vei vedea defăimată buna-cinstire, nu-i da întâietate împăcării în detrimental adevărului, ci împotriveşte-te cu bărbăţie până la moarte […], netrădând nicidecum adevărul!”* (*Epistola Sfântului Apostol Pavel către Romani, Omilia* XXII). Şi adaugă cu tărie: *„Nu primiţi nicio dogmă de rea-credinţă sub pretextul/chipul dragostei”* (*Epistola Sfântului Apostol Pavel către Filipeni, Omilia* II, 1).

În această privinţă se exprimă minunat, între alţi Sfinţi Părinţi, şi Sfântul Maxim Mărturisitorul (*Epistola XII*): *„Eu nu doresc ca ereticii să pătimească, nici nu mă bucur de răul lor – ferească Dumnezeu! –, ci mai degrabă mă bucur şi împreună mă veselesc de întoarcerea lor; căci ce e mai plăcut celor credincioşi, decât să-i vadă adunaţi împreună pe copiii cei risipiţi ai lui Dumnezeu? Nu scriu nici îndemnându-vă să puneţi asprimea înaintea iubirii de oameni – nu aş putea să fiu atât de sălbatic –, ci rugându-vă să faceţi şi să lucraţi cele bune pentru toţi oamenii cu luare-aminte şi cu cercare multă … Numai un lucru îl voiesc de la voi: vă rog să fiţi aspri şi neînduraţi faţă de orice ar putea să ajute la dăinuirea credinţei lor nebuneşti, căci socotesc ură faţă de oameni şi despărţire de Dumnezeiasca dragoste ajutorul dat rătăcirii eretice spre mai mare pierzanie a celor ce se ţin de această rătăcire”*.

De asemenea, îmi arăt în această mărturisire dezacordul total în legătură cu atribuirea cu atâta uşurinţă a termenului de ,,biserică” celorlalte „denominațiuni creștine” (romano și greco-catolicilor, precum și cultelor protestante și neo- sau para-protestante, începând cu Amsterdam 1948 și continuând cu Sinodul din Creta, din 2016, şi, mai ales, după). Biserica lui Hristos, cea ,,Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească” (Simbolul Credinței), este „stâlpul și temelia adevărului” (*1 Timotei*, 3, 15). Nu este îngăduită o asemenea relativizare terminologică, care a fost atât de bine precizată în scrierile Noului Testament (*Ioan*, 15,1-6; *Efeseni*, 4, 4-5).

Or, ereticii şi schismaticii nu fac şi, fără pocăinţă, nu pot face parte din Biserică, neavând credința dreaptă, căci s-au despărțit de bunăvoie de Biserica lui Hristos

și nu se mai luptă după lege. (*1 Timotei*, 1, 18; 6, 12 și *2 Timotei*, 4, 7; 2, 5).

Cât despre cei ce au schimbat sau schimbă cele primite de la Sfinții Părinți, Sfântul Ignatie Teoforul (*Epistola către Heron*, II, 1) zice: *„Oricine vorbește împotriva celor poruncite, chiar dacă este vrednic de crezare, chiar de postește, chiar de trăiește feciorelnic, chiar de ar face minuni si ar proroci, să-ți fie ca un lup îmbrăcat în piele de oaie care lucreaza stricăciunea oilor*". Merită a fi menţionată aici şi o altă zicere patristică: *„dacă se falsifică ceva, cât de mic, se vatămă chiar întregul, căci prin aceasta se strică Evanghelia. Așa cum, în cazul monedelor împărătești, cel care a tăiat, chiar și puțin, din ceea ce este gravat pe aceasta a făcut ca întreaga monedă să fie falsă, tot așa cel care a răsturnat, chiar și cea mai mică credință sănătoasă, distruge totul*" (Sfântul Ioan Gură de Aur, *Comentariu la Galateni*, I, 6).

În data de 20 iunie a.c., cu prilejul întâlnirii preoților din cercul pastoral Bocșa la Centrul Eparhial, părintele consilier bisericesc Alin Câmpean ne-a comunicat în mod expres obligativitatea ca preoții să fie prezenți alături de ierarhul lor la întâlnirile ecumenice.

Îmi este peste puteri să înțeleg astfel de demers, care încalcă flagrant Sfintele Canoane ale Bisericii Ortodoxe și relativizează adevărul de credință în sufletele credincioșilor noștri. *Obligația ca și preoții să participe la rugăciuni comune cu eterodocși, în locașuri ale acestora sau în cele ortodoxe, considerăm că nu este o lucrare plăcută înaintea lui Dumnezeu* (cf. Canoanele 6 și 9 Laodiceea).

Dumnezeiasca Liturghie ne învederează „adevărul lucrurilor", adică **unitatea** şi **unicitatea** Bisericii, a dreptei credințe şi a Sfintelor Taine. Câteva exemple doar:

(1) „Să ne iubim unii pe alţii, ca într-un gând să mărturisim… ", apoi Crezul. Ce avem aici? Avem Dragostea îngemănată cu dreapta credinţă, fiindcă, pentru cugetul Bisericii, Dragostea (Dumnezeu Cel în Treime − *1 Ioan*, 4, 8.16) şi Adevărul (Hristos, Dumnezeu-Cuvântul înomenit − *Ioan*, 14, 6) sunt una. Aşa-zisul „dialogul" contemporan „al dragostei", care se înfăptuieşte în chipul unui sentimentalism găunos şi porneşte din puţinătatea de credinţă, este, în realitate, refuzul de a simţi şi de a trăi, în Duhul Sfânt, credinţa adevărului, adică refuzul singurei iubiri de adevăr (2 Tes, 2, 10-12) şi mântuitoare;

(2) „Unitatea de credinţă şi împărtăşirea Sfântului Duh cerând… ", spre a avea îndrăznire să rostim împreună „Tatăl nostru… ". Fără dreapta credinţă, nu se

poate rosti „Tatăl nostru” în Duh (cf. *Efeseni*, 4, 3 ş.u.), ci numai cu gura (*Isaia*, 29, 13; *Matei*, 15, 8). A se vedea, în acest sens, tâlcuirea Sfântului Grigorie al Nisei (*Despre Rugăciunea domnească*, II): cuvintele rugăciunii noastre ar fi *„o înjurătură şi o batjocură”*; pe de altă parte, cel *„zăbavnic la inimă… şi iubitor de minciuni… să ştie că nu-L cheamă Tată pe Cel din cer, ci pe cel din iad, care este şi el mincinos şi se face tată al minciunii ce se iveşte în fiecare”*.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune: *„Să te ferești de momelile ereticilor. Află că sub pielea de oaie se ascund lupii care cu tine se poartă cu dulceață și blândețe, însă cu Domnul luptă ca niște fiare turbate. Fugi departe de răutățile lor și rămâi credincios tradiției Părinților, adică învățăturii și credinței care izvorăsc din Sfintele Scripturi. Nu pune pacea și înțelegerea mai presus de adevăr!”*.

Prețuind foarte mult virtutea ascultării, suntem profund îngrijorați de aceste hotărârii ale Prea Sfinției Voastre, care contravin Sfintelor Canoane, dar, pe de altă parte, nu pot să tac în privinţa acestor realităţi triste şi întristătoare.

„Prin tăcere Îl trădăm pe Dumnezeu.” (Sfântul Grigorie Teologul, din Nazianz);

„A trece sub tăcere cuvântul Adevărului este totuna cu a te lepăda de Hristos” (din procesul Sfântului Maxim Mărturisitorul);

„Tăcerea în vreme de primejduire a credinței este totuna cu apostazia” (Sfântul Nicodim Aghioritul).

Cunoaștem și învățătura Sfinților Părinți care spun că ascultarea de episcop, stareț sau duhovnic să fie deplină, dar până la erezie sau păcat. Vorbind despre necesitatea de a avea un călăuzitor în viață (părintele duhovnicesc), pentru ca *„mintea omului să se urce din nou la cele din care a căzut”* pentru ca *„mintea omului să se urce din nou la cele din care a căzut”*, Sfântul Simeon Noul Teolog zice: *„[…] Stăpânul (scil.: Hristos) ne învață să nu ne lăsăm înșelați doar de cuvinte, dându-i crezare oricărui om care zice despre sine că este duhovnicesc, ci [doar] după ce suntem încredințați mai întîi din viața și faptele lui; și, dacă cuvintele și faptele lui se află în armonie cu învățăturile Domnului și ale Apostolilor și ale Sfinților Părinți, atunci să-l primim și să ascultăm cuvintele lui ca și cum ar fi cuvintele lui Hristos; altminteri, chiar dacă-i învia pe cei morți, chiar dacă arată mii de alte minuni, să-l îndepărtăm de la noi și să-l urâm ca pe un drac, mai ales dacă vedem că, deși este mustrat, nu primește să-și schimbe cugetarea proprie, ci încă zăbovește în cunoașterea rătăcită a lui și crede că*

viețuiește și petrece în ceruri” (Sf. Cuv. Simeon Noul Teolog, *Cuvânt teologic*, I).

De aceea, cu mâhnire, dar şi cu cuviincioasă hotărâre, Vă rugăm respectuos să luaţi act de această mărturisire şi că, pe viitor, nu vom da curs unor asemenea directive, nepotrivite şi în opoziţie cu învățăturilor statornicite de Sfinții Părinți ai Bisericii.

În nădejdea că aceste abateri şi încălcări canonice din Eparhia noastră vor fi îndreptate, rămânem pe mai departe fii supuși și ascultători ai Preasfinţiei Voastre.

Bocșa, 2.XI. 2023.

Urmăriți și:

Emisiune-document despre rezistența ortodoxă românească contra ecumenismului și a sinodului tâlhăresc din Creta

Emisiune-istorică la ROC TV cu părinții nepomenitori Ioan Ungureanu și Cosmin Tripon